

“En el futur no descartaria una fusió entre CAM i Bancaixa”

UNIVERSITAT D'ALACANT

La CAM ja té companys de viatge per a la restructuració del mercat financer. L'entitat ha optat per formalitzar un SIP amb Cajastur, Caja Cantabria i Caja Extremadura, i renega així d'una fusió amb l'altra caixa valenciana, Bancaixa. En parlem amb Martín Sevilla (Mula, Múrcia, 1951), conseller de la CAM i ex-conseller socialista.

De pimer s'hi interessà Caja Madrid, després hi hagué un acostament a Caja Múrcia. Aleshores hi intervingué la Generalitat, que volia fer d'alcajota amb Bancaixa. La cosa es refredà, torna a aparèixer Caja Murcia i Bancaixa, hi ha hagut contactes amb la BBKA, i al final ha estat una unió de

quatre, entre CAM, Cajastur, Caja Cantabria i Caja Extremadura. Això és un matrimoni de convivència?

—Els matrimonis, en economia, són tots de conveniència. Per amor és molt difícil de trobar una parella adequada. Sempre busquem complementarietats o sinergies entre empreses diferents. Era molt difícil de trobar una parella

adequada i que reunira totes les condicions necessàries. Històricament, els valencians hem aspirat a fusionar CAM i Bancaixa però a hores d'ara era molt difícil de fer-ho. No calia fer cap estudi detallat per saber-ho, perquè la duplicitat d'oficines era un problema i calia assumir un risc alt. Quant a Caja Murcia, era una altra alternativa, perquè

històricament compartim molts negocis i oportunitats amb la part sud, si bé –com en el cas de Bancaixa– creava dificultats de duplicitat d'oficines i de negoci.

Ens trobem en un moment en què el Banc d'Espanya i el Ministeri d'Economia donen presses per concentrar el sistema financer. Nosaltres havíem de reaccionar, no podíem quedar-nos sols davant la insistència del Banc d'Espanya, si bé cal dir que per les nostres ràtios podríem haver-ho fet. Entre totes les alternatives s'ha optat per la més compatible a termini mitjà. Crec que allò que s'ha buscat presenta una compatibilitat prou important, alhora que dóna una seguretat en la solvència de les caixes. Per això aquesta alternativa ha tingut una gran receptivitat per part de totes les persones implicades en la negociació. A més, no causa problemes de retallades de personal, com passa en els processos de fusió d'Andalusia o de Galícia.

—La CAM ha perdut pistonada si tenim en compte el seu pes. Cajastur té uns actius per valor de 41.000 milions d'euros, mentre que els de la CAM pugen a 75.000. En canvi, en la nova entitat resultant, el pes de l'una i de l'altra és el mateix, un 40%. Quin sentit té això? Ha estat una negociació a la desesperada?

—Jo no he estat directament en les negociacions, però sí que tinc un criteri per a qualsevol negociació: si vols arribar a acords, has de tenir prou flexibilitat per a saber què és important i què és accessori. De què val tenir la majoria en un *pool* d'aquesta mena si ningú no ho acceptarà i sempre s'exigeix consens? Era més important d'arribar a un acord que exigir una majoria. Siga com siga, aquesta unió té la mateixa importància amb majoria o sense.

—Aquests tres darreres setmanes han estat plenes de rumors. Que si una caixa, que si una fusió... Alguns critiquen que tants anants i vinents, tanta exposició pública ha debilitat la posició de la CAM. Es va errar en el procés de negociació?

—La gestió de les caixes és diferent de la dels bancs o les empreses perquè tenen una altra composició en els òrgans de govern, allò que alguns en diuen "politització". Aquí hi ha molts col·lectius representats i s'han de tenir

“Un SIP amb Caja Madrid donava oportunitats. No podem tancar-nos al poblet”

en compte a l'hora de proposar alternatives. És molt complicat de donar una alternativa sense pensar en totes les persones i els interessos que hi ha presents. Els darrers mesos, el Banc d'Espanya i el Ministeri han fet la sensació que calia prendre mesures respecte a les caixes. I en aquest plantejament, per algun motiu que ignore, s'han fixat molt en la CAM, malgrat que les xifres que tinc apunten que és una entitat sòlida tot i l'impacte de la crisi. Però una cosa és la solidesa de l'empresa i una altra cosa és què es diu sobre l'entitat, i ací han tingut molta importància els rumors. Les caixes hem hagut de donar respostes i presentar alternatives ràpides i hem hagut de suportar comentaris que no tenien fonament.

—Però és curiós: mentre Bancaixa no ha estat pressionat en excés, la pressió sobre la CAM ha estat ben notable.

—El tractament que s'ha donat a CAM i Bancaixa ha estat molt diferent. A Bancaixa no l'han pressionat en excés, mentre a la CAM sí, malgrat estar en una situació semblant. Tinc la meua pròpia interpretació sobre això.

—I quina és aquesta interpretació?

—La CAM és una empresa tan important com Bancaixa, pel que fa a actius, inversions... És una entitat molt pareguda, però és cert que la CAM és en un territori a cavall entre Múrcia i Alacant. Fa la sensació, per tant, que és a la perifèria de la Comunitat Valenciana. I això, vist des de Madrid, li dóna un altre caràcter. Així com en les caixes que hi ha a les capitals de comunitats autònomes és molt delicat de parlar de qualsevol operació perquè l'enfrontament entre el poder polític és molt evident, en el cas de caixes perifèriques la visió és tota una altra. Crec que aquesta situació perifèrica ha facilitat que la pressió haja tingut més intensitat que no en el cas de Bancaixa.

—Per tant, la CAM ha estat una víctima propiciatòria?

—Sí. Però, en tot cas, la CAM ha demostrat que ha sabut navegar en una situació de tempesta i ha buscat una eixida original a una situació molt complicada. Era la víctima propiciatòria, però pense que s'ha comportat com un alumne destacat.

—Vau témer que acabara en mans de Caja Madrid?

—Crec que l'afer de Caja Madrid s'ha enfocat malament. La possibilitat d'un SIP amb Caja Madrid, que és una gran caixa, donava oportunitats a la CAM. Es plantejava un SIP, no pas una fusió, i per tant era una estratègia a termini mitjà perquè havien d'estar junts obligatòriament durant deu anys. En aquest món financer obert, participar en un grup fort i consolidat, amb perspectiva internacional, no era cap mala alternativa. Un SIP amb Caja Madrid hauria volgut dir un paraigua que ens hauria donat força i capacitat d'internacionalització. Mantenint la nostra independència, era una oportunitat de tenir un soci fort que ens aportara coses. Al final hem buscat socis que també són forts, però no tenen la dimensió de Caja Madrid.

—Per a alguns aquesta operació hauria acabat com una absorció.

—No hauria estat una absorció. Un SIP crea un òrgan en què participen les quatre caixes i que contribueix a reforçar la solvència i la liquiditat de les entitats. Les caixes tenen els riscos molt concentrats a Espanya. La banca, en canvi, és molt estesa geogràficament a més països, de manera que els riscos estan molt més diversificats. Què passarà demà amb les caixes? Quin és el futur de les caixes? El futur no és tancar-se al poblet. Ha de donar servei al poblet, però el futur és diversificar-se internacionalment, perquè si no ens limitem al negociet i això se'ns ha quedat xicotet. Perquè "la Caixa" és tan potent? Perquè ha diversificat negocis a l'àmbit nacional i internacional. A mi em preocupa l'estratègia d'eixida d'aquesta crisi: quines caixes tindrem en cinc anys o deu? Cap a quin panorama anem?

—Segons això que m'acabeu de dir, m'imagino que la hipotètica fusió entre CAM i Bancaixa no entrava dins les vostres opcions preferides.

—No és una qüestió de desig. És un problema que s'ha anat generant d'una manera col·lectiva perquè les estratègies de totes dues caixes aquests darrers vint

anys no invitaven a la convergència. Al contrari: s'han posat entrebancs a la feina conjunta, i això ho dic com a observador de la situació. Tal com han anat creixent, les caixes han buscat estratègies que eren incompatibles amb la idea de la fusió.

— **A hores d'ara, doncs, era un matrimoni impossible?**

—Impossible no. Però passa que en aquest moment estem en una situació de crisi molt important i posar damunt la taula l'eliminació de 2.000 llocs de feina era una alternativa molt dura. Com es negocia això amb els sindicats? Veient què passa en unes altres fusions de caixes, era una alternativa que presentava moltes dificultats.

— **Però per un moment va semblar que els recels dels empresaris alacantins s'havien vençut...**

—Són dues coses diferents. Una cosa és la situació objectiva, de com estan els comptes, i una altra cosa és l'apetència o no de l'opinió pública sobre les alternatives. I en una situació de tanta pressió, tots les opcions eren possibles. Tenir una gran caixa valenciana m'agradaria, però per a això la gent ha de treballar, impulsar i definir una estratègia política. Jo també sóc de l'opinió que l'alternativa Cam-Bancaixa, que no és tancada...

— **Què no és tancada?**

UNIVERSITAT D'ALACANT

Martín Sevilla, al seu despatx de la Universitat d'Alacant, on és professor.

—...que no és tancada. Ara per ara, la gent sembla estar contenta amb el SIP entre quatre. Però qui sap què passarà d'ací a deu anys? No ho sabem. En aquest moment, el SIP és una alternativa sòlida, però d'ací a deu anys, no hi ha cap possibilitat tancada.

— **No descartaríeu, doncs, una fusió entre CAM i Bancaixa...**

—No, cal no descartar res.

— **Bé, però, de moment, Alacant a part...**

—El problema és que en aquest territori no hi ha hagut una estratègia política sobre el sistema financer. Únicament en alguns moments hi ha hagut ocurrencies, però no una estratègia política.

— **Ho intentaren Joan Lerma i Eduardo Zaplana, i ara ho volia la Generalitat Valenciana.**

—Si ho haguera volgut, el govern valencià té poder per a influir en les caixes. No és compatible parlar d'una estratègia política i alhora donar total llibertat a les caixes.

— **Des de quan no hi ha estratègia política? Des de quan les divergències han originat incompatibilitats?**

—La qüestió és més àmplia que el simple sistema financer. La incomunicació entre València i Alacant és una qüestió que supera la de les caixes. Castelló vist des d'ací és València. I València és València. Crec que hi ha una necessitat de més integració, no únicament de les caixes sinó també de les empreses. Ara s'ha format un *lobby* per defensar els interessos valencians a Madrid i resulta que tots els empresaris que hi ha presents són de la província de València.

— **La no-fusió entre CAM i Bancaixa no ajuda gens a la vertebració de què parlem...**

—No i sí. Crec que la CAM és una caixa valenciana. I si té presència a Astúries, Extremadura o on siga, qui hi tindrà presència són els valencians, no els alacantins. Si la impressió que fa a València és que nosaltres som fora del país, crec que és una mala impressió. Hem de tenir la visió més oberta i pensar que allò que fa la gent d'Alacant és allò que fa la gent del País Valencià.

— **A la reunió del mes passat, Zapatero i Rajoy van acordar d'abordar la qüestió de la politització dels òrgans de govern de les caixes d'estalvis. Això té solució?**

—A mi m'empenya molt que es parli de despolitització de les caixes d'estalvis. Després de tres mesos d'haver nomenat Rodrigo Rato president de Caja Madrid no es serios de fer aquestes declaracions. El problema no és la politització en si, sinó que hi haja una mala politització de les caixes. Dir que despolititzarem és no entendre què tenim sobre la taula o voler avançar cap a la bancarització de les caixes.

Violeta Tena

La tercera caixa de l'estat espanyol

Després d'un llarg procés de negociació a diverses bandes, a començament de la setmana passada la CAM va optar per tancar un sistema institucional de protecció (SIP) amb tres entitats de fora del País Valencià. Es tracta de Caja Cantabria, Caja Extremadura i Cajastur, que en aquests moments és en procés d'absorció de Caja Castilla-la Mancha. L'entitat resultant no hi ha nom ni imatge el tercer lloc del rànquing de "la Caixa" i de Bancaixa. Els seus milions. Per actius, la capital hi aporta, una xifra molt més alta que la de Cajastur. Amb tot, totes dues representen un percentatge en els òrgans de representació. En canvi, la CAM és la que més actius pugen a 135.000 milions, que no pas els 41.877 de les entitats tindran el mateix percentatge. Modesto Crespo, per bé que el conseller delegat, Manuel Menéndez, és un home de la caixa asturiana. La nova entitat té previst de demanar 1.600 milions d'euros al fons de reestructuració ordenada bancària (FROB).

